ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμὴ Φύλλου
5 λεπτὰ 5

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 20 Φεβρουαρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 13

SI J' ETAIS LE SULTAN DE MAROC...

ΑΝ ΗΜΟΥΝ Σουλτάνος τοῦ Μαρόκου, συνταγματικὸς πάντοτε Σουλτάνος, ὑποχρεωμένος δηλαδὴ νὰ διοικῶ τὸν τόπον μου μὲ Ρωμαϊκὸ Σύνταγμα, καὶ ἂν ὁ Βεζύρης μου εἶχε τὴν τόλμην νὰ μοῦ παίξῃ τὸ χονδροειδέστατο παιγνίδι ποὺ ἔπαιξε ὁ κ. Δηλιγιάννης στὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, θὰ σοῦ τὸν ἔπιανα τὸν καλό σου τὸν Βεζύρη μου ἀπὸ ταῦτι, θὰ τοῦδινα μιὰ κλωτσιὰ γερὴ στὰ καπούλια καὶ θὰ τὸν ἐγκρεμοτσάκιζα ἀπὸ τὶς σκάλες τοῦ παλατιοῦ μου.

Θὰ φώναζεν ὁ Βεζύρης μου. Θὰ χαλνοῦσε τὸν κοσμο. Θὰ διεμαρτύρετο. Θὰ ἐκαλοῦσε πάλιν στὰ ὅπλα πέντε δέκα ἡλικίας σανιδάδων. Θὰρχώνταν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι μου. Ἀλλὰ καρφὶ δὲν θὰ μοῦ καιγότανε.

Τί διάολο! Σουλτάνος θὰ ἤμουν, θὰ εἶχα συνεπῶς κ' ἐγὼ τοὺς δικούς μου. Θὰ εἶχα κ' ἐγὼ μερικοὺς φρονίμους ἀνθρώπους, μερικοὺς νοικοκυραίους, μερικοὺς πόνοῦντας τὸν τόπον καὶ ἀπαιτοῦντας ὁ Σουλτάνος τους νὰ στέκεται ψηλά, πολὺ ψηλά, θα εἶχα κ' ἐγὼ μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀντιτάξω κατὰ τῶν σανιδάδων του.

Καὶ ὅταν ὁ κλωτσοπατημένος Βεζύρης μου θὰπεπειράτο ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ καταπάτησιν θεσμῶν καὶ γιὰ συνταγματικὰ μασκαραλίκια, θὰ τοῦ σφαλνοῦσα τὸ στομα ἐπιτακτικῶς καὶ θὰ τοῦλεγα:

— Ἄκουσε, βεζύρ Ἐφέντημ! Ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμες εἶναι πολὺ χονδρὸ καὶ τὸ στομάχι μου δὲν τὸ βαστάει. Ὡς ἄνθρωπος μποροῦσα νὰ σοῦ τὸ συγχωρήσω. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν εἶμαι ἄνθρωπος, δὲν ἐξουσιάζω τὸν ἑαυτόν μου. Εἶμαι ὁ ἀντιπρόσωπος ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, εἶμαι ἡ κορυφή του, εἶμαι τὸ σύμβολον τοῦ Μεγαλείου καὶ τῆς Ἀξιοπρεπείας τοῦ Ἔθνους μου. Ἂν σὲ συγχωρήσω λοιπὸν, ὁ λαός μου θὰ ἔχῃ κάθε δικαίωμα νὰ μοῦ πῇ:

— «Σουλτάνο ποῦ νὰ τρώῃ μπάτσες σήμερα ἀπὸ τὸν ἕνα Βεζύρη καὶ αὔριο ἀπὸ τὸν ἄλλο, δὲν τὸν θέλουμ' ἐμεῖς, δὲν μᾶς κάνει. Ὁ Σουλτάνος μας θέλομε νἄχῃ δυνατὸ τὸ χέρι καὶ δυνατότερη ἀκόμη τὴν κλωτσιά. Θέλουμε Σουλτάνο ἐμεῖς ποῦ νἄχῃ τὴν δύναμι νὰ βάζῃ κάθε κατεργάρη στὴν θέσι του!»

— Βεζύρ ἐφέντη μου, νὰ μὲ συμπαθᾷς ποῦ σὲ κλώτσησα, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάνω κι' ἀλλιῶς, γιατί ἂν δὲν σὲ κλωτσοῦσα θὰ ἐκλωτσοῦσα τὸν λαόν μου, θὰ ἐκλωτσοῦσα τὸν θρονο μου!

...Ἂν ἤμουν Σουλτάνος τοῦ Μαρόκου αὐτὰ θἄλεγα στὸν βεζύρη μου.

Δυστυχῶς ὅμως εἶμαι Ρωμηὸς πολίτης καὶ γι' αὐτὸ σφαλνῶ τὸ στόμα μου καὶ χειροκροτῶ γιὰ ὅ,τι γίνεται τριγύρω μου.

Ἔπειτα—δὲν λησμονῶ πῶς ὑπάρχει καὶ Εἰσαγγελία.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΟ ΛΕΦΚΩΜΑ ΚΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Ἀπὸ τὸ λεύκωμα τῆς κ. Δανάης Α. Κύρου)

ΤΟ ΛΕΦΚΩΜΑ.—Κῦτι, φίλε μου, συλλογιόμενος!
Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.—Σὲ βλέπω καὶ τρομάζω.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Δὲ λὲς καλήτερα πῶς βαριέσαι!
Ο ΠΟΙΗΤ.—Γιατί τάχα νὰ βαρεθῶ;
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Γιατὶ νὰ π ῦ τὴν ἔπαθες καὶ σὺ σὰν τοὺς ἄλλους.
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ἄφησε τοὺς ἄλλους νὰ παραπονοῦνται. Παράπονο ἐγὼ δὲν ἔχω.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Ἔλα βά! Σὰν νὰ μὴ τὸ ξέρω πῶς εἶμαι ἀδιάκριτο!
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ἀδιακρισία δὲν εἶνε. Εἶνε τιμὴ μου.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Τὰ κοπλιμέντα! Φρατζεζιές!
Ο ΠΟΙΗΤ.—Διόλου. Ἐσὺ ποῦ ξέρεις τόσα, ἕνα βλέπω καὶ δὲν τὸ ξέρεις.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Μὴ ρωτᾷς! Ἄκουσα—πρὶν ἀπὸ τὶς δικές σου δηλαδὴ—τόσες κουταμάρες ποῦ προσπαθῶ νὰ ξεχάσω καὶ μερικές.
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ξέχνα τες ὅλες· μόνο μὴν ξεχάσῃς τὰ χέρια ποῦ σὲ βιστοῦνε.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Τὴν κυρά μου τώρα θὰ μοῦ μάθῃς;
Ο ΠΟΙΗΤ.—Λοιπὸν ἔχε τὸ γιὰ κάλλημά σου ποῦ χέρια γυναικεῖα σὲ βιστοῦνε.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Ὁρίστε τώρα! Εἶδες ἀδέρφι μου ποτὲ σου νὰ μὴ βρίσκεται σὲ γυναικεῖα χέρια;
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ἀφτὰ π ῦ σοῦ λέω! Ἡ γυναῖκα ὅμως εἶνε σὰν τὸν Ποιητή, ἴσως καὶ περισσότερο. Ἡ γυναῖκα μᾶς χάρισε τὴν ἀγάπη. Μὰ ἡ γυναῖκα εἶναι καὶ μάννα. Ἡ γυναῖκα δημιουργεῖ. Ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ ἀνθρωποτάτη ὅλη. Ἡ γυναῖκα εἶναι καὶ ἡ ἀλησμόνητη ψυχὴ τῆς Ρωμηοσύνης.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Μάλα Ρωμαΐκα, νὰ σὲ νοιώσω.
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ναί! Ρωμαΐκα θέλω νὰ μιλήσω—καὶ γιὰ τοῦτο σὲν μοῦ φτάνεις!
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Τί; Γυρεύεις κ' ἄλλο λέφκωμα;
Ο ΠΟΙΗΤ.—Θέλω τ' λέφκωμα τῆς καρδιᾶς! Στὴν καρδιὰ μέσα κατάβαθα θέλω νὰ χωρίσω τὰ λόγια ποῦ θὰ σοῦ πῶ.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Τώρα σὲ βλέπω ἐγὼ καὶ τρομάζω!
Ο ΠΟΙΗΤ.—Μὴν τρομάζῃς κ' εἶνε λόγια γλυκά, λόγια τῆς καρδιᾶς ποῦ πρέπει στὴν καρδιὰ νὰ γραφοῦνε.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Σώπα καλέ, καὶ θὰ σὲ ἀκούσουνε.
Ο ΠΟΙΗΤ.—Νὰ μὴ ἀκοῦσουνε ἀλλ' ἐσὺ πρώτη ἀπ' ὅλους ἡ γυναῖκα. Πές της νὰ ἀγαπᾷ τὴ γλῶσσα τῆς ἀγάπης. Πές της νὰ ἀγαπᾷ τὴ γλῶσσα τοῦ παιδιοῦ της. Πές της νὰ κλίνῃ τὴ γλῶσσα μας παιδί της. Ἀγάπη καὶ παιδιά, Ἕλληνες τί ἄλλο θὰ πῇς;
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Καταλαβαίνω! Ρεκλάμα γιὰ τὴν Δημοτικά.
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ρεκλάμα γιὰ τὴν Ἑλλάδα!
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Ὅσο θέλεις, μὰ ὄχι ρεκλάμα γιὰ μένα. Θὰ μὲ κάμουνε κομμάτια!
Ο ΠΟΙΗΤ.—Μὴ φοβᾶσαι! Γέρα εἶνε τὰ χέρια τα γυναικεῖα καὶ τὰ φύλλα σου τὰ χαριτωμένα μπορεῖνε ἥσυχα νὰ τραγουδᾶνε στὴ μητρικὴ μας τὴ λαλιά!

Παρίσι, 19 τοῦ Φλεβάρη, 1903

Ψ'ΥΧΑΡΗΣ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΝΑΡΓΙΛΕ

— Καταργεῖ λοιπὸν τὰς νέας Νομαρχίας;

— Βεβαιότατα! Οἰκονομία 110 χιλ. δρ. τὸν χρόνο!...

— Δὲν βαριέσαι! Οἰκονομίες εἶν' αὐτές;.. Ἄλλη εἶνε ἡ οἰκονομία ἡ μεγάλη καὶ ἡ Ἐθνική, ἀλλὰ ποῦ δὲν τολμᾷ νὰ τὴν κάνῃ!...

— Ποιά, βρὲ ἀδελφέ;

— Νά! Ἂν τοῦ βαστάῃ νὰ καταργήσῃ .... τὴν Βουλή!

— !